

Russisk ekspert gentager Moskvas politik over for europæisk missilskjold, som Danmark muligvis skal med i

24. mrs. 2015 – NATO har russiske atomvåben på hjernen, især efter den russiske ambassadør til Danmarks bemærkninger i weekenden om, at hvis Danmark bliver en del af NATO's missilforsvarssystem, kunne de danske skibe blive mål for russiske atomvåben. Storbritanniens forsvarsminister Michael Fallon er i Bukarest, hvor han erklærede, at »hverken Rumænien eller Storbritannien vil lade sig intimidere af trusler mod deres alliance eller dens medlemmer.«

Den russiske forsvarsekspert Igor Korotchenko, chefredaktør for Ruslands Nationale Forsvarsmagasin, sagde imidlertid til TASS, at han ikke tror, Danmark virkelig har noget at frygte, eftersom han alligevel ikke tror, Danmark bliver en del af NATO's BMD-system.

»Jeg tror, at det danske politiske og militære lederskab vil afveje alle potentielle risici og sluttelig ikke vil indgå i de programmer, der har en destabiliserende virkning på den internationale strategiske stabilitet«, sagde han. »Ethvert NATO-medlemsland, der indgår i Det europæiske Missilforsvarssystem ('Missilskjoldet', -red.) ved at opstille på dets territorium infrastruktur (kommandocentre, interceptor-anlæg, radarer), og som ligeledes har flådefartøjer, der er udstyret med Aegis-systemet, bør være klar over, at disse faciliteter vil blive anset for at være potentielle mål for de Russiske Bevæbnede Styrker«, sagde Korotchenko, hvilket er en gentagelse af de erklæringer, som

Rusland i årevis er kommet med, mht. NATO's missilskjold.

Foto: HDMS Absalon, (L 16), støtteskib. Søværnet har to sådanne skibe, L 16 og L 17, HDMS Esbern Snare. Skal disse skibe indgå i Det europæiske Missilskjold?

NATO har ingen forsvarsevne; Rusland har

24. mrs. 2015 – I London har Underhusets Forsvarskomite udgivet en rapport, der kræver, at Storbritannien genopbygger de forsvarskapaciteter, som det har forladt, siden afslutningen af den kolde krig.

»Verden er mere farlig og ustabil end på noget tidspunkt siden afslutningen af den kolde krig«, sagde rapporten. »Men Storbritanniens aktuelle forsvarsforudsætninger forslår ikke i dette forandrede miljø ... Storbritannien må genopbygge sine konventionelle kapaciteter, der er blevet udhulet, siden den kolde krig.« Iflg. AFP krævede rapporten, at Storbritannien imødegik sin forpligtelse om at bruge 2 % af BNP på forsvaret, men at selv dette ikke ville være nok. »Det er af vital betydning, at vi gentænker de grundlæggende antagelser for planlægningen af vores forsvar, hvis vi skal være med til at standse det styrt ud i kaos, der truer med at brede sig fra det vestlige Middelhavsområde til Sortehavet«, sagde rapporten.

Men den virkelige historie er imidlertid: Rapporten påpeger, at Rusland kan udstationere 150.000 tropper på 72 timer (som de gentagne gange har demonstreret under store snapøvelser i

de seneste to år), men at det ville tage NATO seks måneder at gøre det samme.

Foto: Rusland har under mange senere snapøvelser bevist, at de kan udstationere 150.000 tropper på 72 timer.

Grækenland: Tsipras fortæller Merkel, hvad den græske politik er

24. marts 2015 – Den 23. marts holdt den tyske kansler Angela Merkel og den græske premierminister Alexis Tsipras deres første officielle, bilaterale møde i Berlin. Der er kun frigivet få detaljer, kun lidt snak om afspænding af situationen, en god atmosfære osv. Det synes imidlertid at fremgå klart, at Tsipras, der ikke forventede et »gennembrud«, benyttede lejligheden til at forklare Merkel sin regerings politik, som udtrykkeligt går ud på ikke at gå på kompromis med kampen for sit lands interesser, konfronteret med den humanitære katastrofe, som er blevet påført Grækenland af den politik, som Eurozonen og Tyskland gennemtvunget.

»Jeg er ikke kommet for at bede om finansiel hjælp«, sagde Tsipras. »Jeg er kommet for gensidigt at udveksle tanker og meninger for at se, hvor der er fælles grund, og hvor der er uenighed ... Grækerne er ikke dagdrivere, ligesom tyskerne ikke bærer skylden for Grækenlands under«, sagde Tsipras. »Vi må arbejde hårdt for at overvinde disse stereotyper.«

Merkel sagde, at hun fornemmede en »appetit for samarbejde«,

men insisterede, at hun ikke kunne intervenere for at lette Grækenlands likviditetsproblemer, fordi alt skal besluttes i Eurozone-forummet.

Den græske webseite DefenceNet rapporterer, at den græske side havde en positiv vurdering af Merkel-mødet, men vil vente og se, om der kommer noget konkret resultat. De rapporterer, at Tsipras rejste spørgsmålet om erstatninger, som, sagde han, var et spørgsmål om moral. Han rejste også spørgsmålet om Siemens-korruptionen og bad om juridisk samarbejde.

Men vigtigst af alt fremlagde han den humanitære katastrofe, som Memorandaet har skabt i Grækenland, inkl. BNP's sammenbrud med 25 %, en arbejdsløshedsrate på 25 % (en stigning fra 12 % i 2009), og en ungdomsarbejdsløshed på 60 %. Flere end 2 mio. mennesker lever på eller under fattigdomsgrænsen, og velfærdsstaten er brudt sammen. Den græske gæld er fortsat uafgjort. Fra at udgøre 127 % af BNP i 2009, er den steget voldsomt til nu 175 % af BNP.

De fattiges indkomst er faldet med 86 %, mens deres skatter er steget med 337 %; i kontrast hertil er de riges indkomst kun faldet med 16 %, mens deres skatter kun er steget med 9 %.

Den 24. marts mødtes Tsipras med den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier og udtrykte tilfredshed med, at »tonen i de tysk-græske relationer er væsentligt forandrede, væsentligt forbedrede i de seneste dage«, og sagde, at dette ville åbne vejen for »seriøse samtaler mellem os i de næste par dage«.

Tsipras mødtes også med lederen af den parlamentariske gruppe fra Die Linke, Gregor Gysi, og partiformanden, Katja Kipping.

Efter deres møde udtalte Gysi fuld støtte til Tsipras, der sagde, at mens de andre 18 Eurozone-regeringer ønskede at fortsætte med neoliberal politik, forsikrede Tsipras om, at hans regering ville indtage en »anti-neoliberal« holdning.

Tsipras mødtes også med De Grønnes to partiledere, Cem Özdemir og Simone Peter, samt viceformand for De Grønnes gruppe i EU-parlamentet, Ska Keller. Han mødtes også med SPD-formand Sigmar Gabriel, der er Tysklands vicekansler og økonomiminister.

Foto: Tsipras mødes med Merkel og andre Eurozone-repræsentanter

Schiller Institutet sender åbent brev til regering og Folketing: Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank, AIIB

Frederiksberg, den 23. marts 2015

Åbent brev til den danske regering og Folketinget

Følgende brev blev sendt til en række ministre og Folketingsudvalg:

I løbet af de seneste 10 dage har Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og Luxembourg tilmeldt sig som grundlæggende medlemmer af Den Asiatiske Infrastruktur-

Investeringsbank, AIIB, sammen med 25-30 asiatiske lande. Der er nu kun en uge til, at fristen for, at lande kan tilmelde sig som grundlæggende medlemmer udløber den 31. marts 2015, så Danmark bør få sin ansøgning af sted hurtigt.

Mens den transatlantiske økonomi og finansverden synker stadig dybere ned i depressionen, har BRIKS og Asien med Kina i spidsen stået for et stadig tættere samarbejde om økonomisk vækst og udvikling. Kina spiller en voksende rolle som kreditskaber til store infrastrukturprojekter og har været drivkraften i etableringen af AIIB som et nøglested til at diskutere fælles projekter mange lande imellem. Er man med i AIIB som grundlæggende medlem, har man pludselig en fuld stemme i et af de vigtigste økonomiske fora, verden har i den kommende tid.

Danmark skal sørge for at komme om bord, inden skibet lægger fra kaj. Vi må inden for den næste uge gøre Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og Luxembourg selskab sammen med de mange asiatiske lande i AIIB. Vi kan jo så håbe, at USA beslutter sig for også at tage imod det gode tilbud, men det ville være tåbeligt at lade vores deltagelse være betinget af den amerikanske holdning.

Med Venlig Hilsen

Tom Gillesberg

Formand for Schiller Instituttet i Danmark

Obama forsøger at begrænse skaderne

– vil gennemtvinge »fælles finansiering« mellem AIIB og IMF/Verdensbanken

23. marts 2015 – Jin Liqun, generalsekretær for AIIB's midlertidige sekretariat, sagde i går, at så mange som 35 nationer kunne blive stiftende medlemmer af AIIB pr. 31. marts, og at den nye bank vil få aktieindehavernes godkendelse til at fordoble sin kapitalisering til 100 mia. dollar. Samtidig forsøger Obamaregeringen febrilsk at komme ovenpå efter fordømmelsen og latterliggørelsen over hele verden for sit forsøg på at standse udbredelsen af støtte til Kinas AIIB-initiativ.

Wall Street Journal bragte i dag en hysterisk artikel af avisens internationale finansskribent, Ian Talley, der citerede navngivne og unavngivne kilder fra Obamaregeringen, der »foreslog, at banken skulle arbejde i fællesskab med Washington-støttede udviklingsinstitutioner, såsom Verdensbanken«. Fordi Obama er »konfronteret med modstand fra allierede«, der tilslutter sig AIIB i stimer på trods af trusler og armvridning fra Det Hvide Hus, foreslår Obama nu »fælles finansiering« mellem AIIB og IMF/Verdensbanken/Asiatisk Udviklingsbank (ADB)-apparatet.

Hvad dette betyder skæres ud i pap af avisens kilde i regeringen: »Fremgangsmåden med samarbejde er designet til at dirigere den nye bank hen imod de økonomiske mål for verdens ledende økonomier, og tilsvarende væk fra at blive et instrument for Beijings udenrigspolitik.« Han citerer Nathan Sheets, underminister i Finansministeriets afdeling for

udenrigsanliggender: »En fælles finansiering af projekter med eksisterende institutioner som Verdensbanken eller ADB vil være med til at sikre, at man bevarer en standard af høj kvalitet, der har bestået tidens test.«

Og hvis det ikke er tydeligt nok, skærer Talley ud i pap, hvad disse »standarder af høj kvalitet« går ud på: »At sikre den nye institutions standarder er designet til at forhindre usund opbygning af gæld, overtrædelser af menneskerettigheder og miljøbelastninger ... Kinas nye bank risikerer at fremkalde mistillid i USA og skabe en række sociale og økonomiske spørgsmål. Den kunne også være med til at understøtte kinesiske virksomheders interesser. Mangel på gennemsækelighed i den nye banks styrelse kunne nære mistanke, f.eks., om, hvorvidt Beijing ville bruge sin finansiering til at udvikle dybvandshavne i strategiske havne, som kunne modtage Kinas voksende flåde [!]. At udlåne penge til lande uden hensyn til, om regeringerne kan tilbagebetale lånene, kunne så sæden til fremtidige kriser [!]. Investering i bygning af dæmninger, der kræver massive folkeforflytninger, kunne, uden passende beskyttelsesforanstaltninger, bære ved til overtrædelser af menneskerettigheder. I takt med, at Kinas økonomi sagtner farten hurtigere end forventet, konfronteres landet med en voksende kapacitet for overskudsproduktion. Infrastrukturinvesteringer kunne være med til at opsuge noget af denne overskydende kapacitet, og også tilbyde højere renter på Kinas billion-dollar store beholdning af amerikanske statsobligationer til lave renter.«

Obamas Wall Street-drenge er tydeligvis i panik – men dragen er sluppet ud af sækken.

Foto: Jin Liqun sludrer med udenlandske underskrivere ved en AIIB-underskriftsceremoni i Beijing, okt. 2014

Finlands finansminister: Finsk NATO-medlemskab ville være risikabelt

23. mrs. 2015 – NATO-medlemskab er et varmt emne i Finland i disse dage, især i forbindelse med det kommende valg. Mens premierminister Alexander Stubb gentagne gange har udtalt sin egen støtte til finsk NATO-medlemskab, gav den finske finansminister Antti Rinne, i et finsk Tv-interview i weekenden, udtryk for stærk uenighed med dette synspunkt, rapporterer *Sputnik News*. »Det er efter min mening helt klart, at Finland på nuværende tidspunkt ikke bør ansøge om NATO-medlemskab. Det er min holdning, at et NATO-medlemskab ville udgøre en forøget risiko for vore udenrigs- og sikkerhedspolitik«, sagde han.

Stoltenberg parat til at byde Ukraine velkommen i NATO;

gen. Breedlove parat til at destabilisere Europa

23. mrs. 2015 – Både NATO-generalsekretær Jens Stoltenberg og NATO-øverstbefalende, gen. Philip Breedlove, synes ivrige efter at provokere Rusland over Ukraine.

Stoltenberg sagde til et forum, arrangeret af German Marshall Fund i Bruxelles 21. marts, at hvis Ukraine ansøgte om medlemskab i NATO, ville NATO byde dem velkommen. »Det er op til Ukraine at beslutte, om de vil anmode om NATO-medlemskab eller ej«, sagde han. »Det er Ukraines beslutning. Hvis landet ansøger, vil vi behandle ansøgningen på samme måde som ansøgninger fra alle andre lande.« Således truede Stoltenberg med hastigt at overskride en velkendt russisk rød linje, der gang på gang er blevet trukket op, når Obama og sådanne som Victoria Nuland har truet med at udløse en atomkrig.

Breedlove, der tilsyneladende talte senere på samme konference, sagde, at Vesten bør overveje at bruge alle sine redskaber for at hjælpe Ukraine. Uden at nævne Rusland sagde Breedlove, at diplomatiske, informationsmæssige, militære og økonomiske taktikker blev brugt mod Ukraine, rapporterede *Reuters* tidligt i går. »Så jeg mener, at vi i Vesten bør overveje alle vore redskaber til gengæld. Kunne det virke destabiliserende? Svaret er ja. Ikke at gøre noget kunne også være destabiliserende«, svarede han.

Foto: NATO's Jens Stoltenberg (t.v.) og gen. Philip Breedlove

Rusland afslutter seks dages øvelser; viser udenlandske militærattachéer rundt i Nationalt Forsvarscenter

22. marts 2015 – Det russiske militær forestod en hidtil uhørt rundvisning i Ruslands Nationale Forsvarscenter den 21. marts, til hvilken forsvarsattachéerne fra udenlandske ambassader i Moskva, inkl. dem fra NATO-lande, var inviteret for første gang nogen sinde. Dette skete på den sidste dag af Ruslands seks-dages militærøvelser, der startede, da den russiske præsident Putin beordrede en snapøvelse i den Nordlige Flåde/Arktiske Flådekommando, der også involverede luftstyrker og flere andre militærdistrikter. Den Nordlige Flåde er den russiske flådes »strategiske« flåde, der har de fleste ubådslancerede ballistiske missiler.

Denne rundvisning i »det helligste af det allerhelligste«, som reporteren fra Kanal 1 Rusland kaldte det, var hovedhistorien på russisk nationalfjernsyn den 21. marts. Det Nationale Forsvarscenter åbnede for blot et par måneder siden.

Seks-dages øvelsen involverede udstationering af Iskander-missiler, der kan medføre atomspræghoveder, i Kaliningrad, den vestligste, russiske enklave, der tidligere var Østpreussen; udstationering af TU-22M langtrækkende Backfire-bombefly, der kan medføre atomspræghoveder, til Krim; og af 76.000 militært personale, 41 skibe, 15 ubåde inkl. fremskudte atomubåde, samt 110 krigsfly og kamphelikoptere.

Anatoli Antonov, den russiske viceforsvarsminister, gav introduktionen til dem, der blev vist rundt i det Nationale Forsvarscenter. Militærattachéerne fik vist filmklip fra de overståede øvelser. Kinas *Xinhua* rapporterede, at Antonov om

øvelsen sagde – hvilket efterlod et umiskendeligt indtryk: »Moskva har udelukkende handlet på en defensiv måde for at sikre sin nationale sikkerhed. Vi søger ikke konfrontation med NATO. Vi ønsker, at vores samarbejde skal udvikle sig.« Han bemærkede, at NATO-fly konstant flyver langs Ruslands grænser uden, at Rusland besvarer det med den form for »hysteri«, der har ledsaget denne uges russiske manøvrer.

Andrei Kartaplov, vicechef for de Væbnede Russiske Styrkers generalstab, sagde, iflg. *Xinhua*, at Rusland fortsat vil afholde overraskelsesøvelser. Antonov sagde, at de fortsat vil invitere udenlandske repræsentanter til dem. »Vi ønsker at samarbejde og leve i fred«, tilføjede Antonov og opfordrede indtrængende de udenlandske attachéer til at aflevere ærlige rapporter og ikke fremstille russerne som »monstre«.

Den russiske præsident Putin beordrede bygningen af det Russiske Nationale Forsvarscenter i maj 2013, og det blev operationelt i december 2014. I RT den 1. dec. 2014 blev det sagt, at blandt de opgaver, centret skal varetage, er »døgnovervågning af militære trusler mod Rusland, især affyring af ballistiske missiler og opstilling af strategiske atomvåben«.

Foto: Ved en tidligere lejlighed viste præsident Vladimir Putin præsidenterne for Belarus, Kasakhstan, Armenien og Kirgisistan rundt i det nye Forsvarskontrolcenter.

Leder 23. marts. 2015: Den globale dynamik er ved at ændre sig; Vi kan redde civilisationen fra afgrunden

Den udvikling, der blev udløst for ti dage siden af interventionerne den 12. marts fra Tysklands Frank-Walter Steinmeier og Helmut Schmidt, samt den tidligere guvernør for Maryland, USA, Martin O'Malley, har frembragt en dramatisk ny, global strategisk situation. Nu har fire ledende, europæiske nationers beslutning tidligere på ugen om at gå med i den kinesisk ledede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og således totalt ignorere præsident Obamas trusler og advarsler om ikke at gøre det, yderligere væltet hele skakbrættet. Der er intet, der fungerer, som det plejede, for blot to uger siden.

»Ånden er sluppet ud af lampen«, erklærede Helga Zepp-LaRouche i søndags, og AIIB vil kun vinde mere vind i sejlene for hver dag, der går. Vi befinder os nu, pga. de gennembrud, vi indtil dato har opnået, i en position, hvor vi rent faktisk kan få USA og Europa til at gå med i BRIKS i en fuldstændig ny verdensorden, baseret på den tilsyneladende »upraktiske« idé om 'win-win'-samarbejde mellem nationer. Hvis USA og Kina samarbejder, sammen med andre BRIKS-nationer, »kan vi redde civilisationen fra afgrunden«, erklærede hun. Hun opfordrede LaRouche-bevægelsen (i USA) i hele landet til at bevare et »laser-agtigt fokus« på at mobilisere for **den kommende Schiller Institut begivenhed på Manhattan den 28. marts**, som

den væsentligste aktion, der skal gennemføres i øjeblikket, for at opnå dette strategiske mål.

Kina på sin side arbejder hurtigt for at maksimere fremskridtet i dette nye miljø. Viceudenrigsminister Zhang Yesui gentog og udvidede, i en tale til Kina Forum for Udvikling i Beijing, præsident Xi Jinpings tilbud til USA fra november 2014 om, at de skulle gå med i Den nye Silkevej og relaterede AIIB-projekter:

Zhang sagde (parafrase i *Global Times*):

»Kina og USA har mange fælles interesser og samarbejds muligheder i Det asiatiske Stillehavsområde, der bør blive et prioriteret område for opbygning af en ny model for stormagtsrelationer mellem de to lande.«

Han tilføjede, at det kinesiske koncept *ikke* går ud på at bruge disse initiativer som

»et geostrategisk redskab«, men de vil »følge principperne om fælles rådslagning, opbygning og fællesskab«.

Lyndon LaRouche karakteriserede det seneste, kinesiske initiativ som »snu«, eftersom de ved, at Obama er rystet, og at dette tilbud vil ryste ham yderligere. Vores opgave, forklarede LaRouche, er at få Obama sparket helt ud af Det Hvide Hus. Han er en agent for Det britiske Imperium, en galning, der skal sparkes ud, og vores eneste chance for at undgå en global atomkrig er at droppe Obama.

Under diskussioner med sine medarbejdere søndag gik LaRouche i dybden med de involverede overvejelser:

»Hovedtingen er: Hvad er princippet for menneskelig eksistens? Vi har defineret princippet for menneskelig eksistens som værende stedfæstet med Kepler som referencepunkt. Der er andre ting, der skete før det, som førte til det, Kepler gjorde, og der er konsekvenser af, hvad Kepler gjorde, som stadig

udstråler i dag, og udvikler sig i dag. Men spørgsmålet er altid: Lad være med at være praktisk! Vær ikke praktisk! Og vær ikke dum, hvilket så nogenlunde er det samme som at være praktisk.

Det, man må gøre, er at forstå de processer, der ligger uden for menneskets simple forestillingsevne, i menneskets højere niveauer af forestillingsevne om fremtiden. Menneskeheden må altid placere hensigten med os inden for rammerne af fremtiden, ikke inden for rammerne af en nutid. Så den praktiske fortolkning af tingene er fejltagtig.

For eksempel, hvad skete der med de tre personer, der implicit blev trukket fra Tyskland [Steinmeier og Schmidt] og fra USA, O'Malley: at de gjorde noget. Men det er i og for sig ikke løsningen; det er simpelt hen noget, der fremprovokerer, eller burde fremprovokere, vores fornemmelse for, hvad den fremtidige løsning er, ikke, hvad praksis er i dag.

Det, jeg bander ad, er, at jeg bander ad folk, der prøver på at være praktiske, som tror, de kan gå ud fra erfaring, og bruge tidligere erfaringer som en standard for, hvordan fremtiden skal behandles. Det er en fejltagelse. Hvis man ikke kan tænke ud over nutiden, hvis man ikke kan tænke på lovene for fremtiden snarere end for nutiden, vil man fejle.

For eksempel: Hvordan slipper vi af med Obama? Ja, man kan jo ikke bare sige, 'Nu vil vi af med Obama'. Man må have et princip, der siger, hvordan vi skal komme af med ham. Dette er ting, vi har diskuteret. Men problemet er, at folk siger, 'Lad os være praktiske'. Eller også siger de på samme måde: 'Jamen, det vil folk ikke forstå. Vi må forklare det, så de forstår det'. Og det er den store fejltagelse: når de bliver praktiske og tror, de kan gå med til konklusioner, som i virkeligheden er konklusioner, trukket op af den gamle hat, ting, vi troede ville virke i fortiden, men det vil de ikke.

Alle tingene fra fortiden vil ikke virke i nutiden, især ikke

under de nuværende betingelser. Det er sådan, vi må tænke om det her. Vær ikke praktisk! Men man kan heller ikke være upraktisk, dvs., man kan ikke være en fiasko, man kan ikke være en tåbe. Man må altid respondere, som Kepler ville have gjort, til fremtiden. For, når menneskeheden er menneskelig, er menneskeheden ikke praktisk. Menneskeheden er ikke et praktisk væsen, når menneskeheden fungerer. Vi gør hele tiden opdagelser i form af principper for praksis, som var ukendte i forrige uge, forrige år. Og hvis vi ikke baserer os på at bortkaste det, der har været sædvane, der skønnedes praktisk, så spilder man sin tid.

For vi befinder os nu i en krise, hvor det gælder, at kun, hvis man forstår fremtiden, og kan forme fremtiden, er man kompetent til at hjælpe menneskeheden med at arbejde sig ud af den kamp, vi nu gennemgår.»

Foto: Fra den fælles Xi-Obama pressekonference under APEC-topmødet i Beijing, nov. 2014

**RADIO SCHILLER den 23. marts
2015:
Danmark skal gå med i
Asiatisk Infrastruktur-**

Investeringsbank

Med formand Tom Gillesberg

Tyske og asiatiske medier skælder Obama ud for at nægte at lade USA gå med i AIIB

22. marts 2015 – Der er et voksende kor af røster, der hober sig op mod Obama for dennes selvmorderiske politik med at nægte at gå med i AIIB. Selv om kritikken er noget simpel i sin evaluering, så reflekterer den den kendsgerning, at de fleste nationer i Europa og Asien simpelt hen ikke har til hensigt at dø for at støtte Obamas og Det britiske Imperiums vanvittige politik.

To skribenter, der skriver for Tysklands Deutsche Presse-Agentur – Lars Nicolaysen og Andreas Landwehr – giver deres artikel den 21. marts overskriften »Europæerne satser nu på Kina som den næste verdensledernation«. (Denne artikel bringes i den thailandske avis, *The Nation*, 21. marts). Artiklerne fremfører, »Beijing har triumferet over Washington: EU's fire største økonomier bakker nu op om etableringen af en Kina-sponsoreret udviklingsbank. USA synes at have manøvreret sig selv ind i et isoleret hjørne ved at modsætte sig en kinesisk-støttet udviklingsbank, der nu ikke blot støttes af Frankrig, Tyskland og Italien, men også af USA's mangeårige allierede, Storbritannien. De fire største medlemmer af EU har gjort det klart, at de agter at blive stiftende medlemmer af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), hvilket markerer et betydningsfuldt, diplomatisk kup for Beijing, der

tog initiativ til idéen ... Europæerne så en klar fordel i at være med fra begyndelsen, snarere end at være i den ekskluderede og isolerede position, som USA nu befinder sig i.«

Artiklen erklærer: »Der er ingen tvivl om behovet for investering i infrastruktur i Asien«, og bemærker Kinas store reserver af fremmedvaluta.

I en artikel den 20. marts, ligeledes bragt i Thailands *The Nation*, med overskriften »USA's allierede hopper af i takt med, at den Nye Verdensorden hælder over mod Kina«, erklærer Thanong Khanthong, »Washington er ved at miste sin magt. Dets allierede i Europa – Storbritannien, Tyskland, Frankrig og Italien – har anmodet om at blive medlemmer af den Kina-ledede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og trodser således USA's krav om, at de udviser tilbageholdenhed.« Khanthong skriver, at »vi er kommet til et punkt, hvor USA ikke længere kan diktere de globale begivenheder helt på sine egne betingelser. Det faktum, at dets allierede deserterer for at tilslutte sig AIIB, reflekterer det faktum, at Washingtons indflydelse er ved at svinde. Dets allierede indser, at de kommer for sent til båden, hvis de ikke går med i AIIB, fordi vækstmulighederne ligger i Asien – ikke i Europa eller USA.« Han fremfører den valgmulighed, at USA enten kan stå uden for AIIB, eller »anmode om medlemskab«.

IMF's Lagarde »henrykt« over at samarbejde med AIIB

22. marts 2015 – Madame Christine Lagarde, direktør for Den internationale Valutafond (IMF), har meddelt, at IMF vil være

»henrykt« for at samarbejde med den nye AIIB, og at der er »massivt« plads for samarbejde mellem de to institutioner. Hvilket bekræfter det gamle, kinesiske mundheld: Der er nogle tidevand i historien, der er så stærke, at de ikke kan holdes tilbage af selv de største dæmninger.

Kinas viceudenrigsminister Zhang Yesui indbyder atter USA til at være med i Silkevejen

23. marts 2015 – Kinas viceudenrigsminister Zhang Yesui har endnu engang inviteret USA til at være med i Silkevejen og AIIB, idet han således går i fodsporene på præsident Xi Jinping, der den 12. nov. 2014 gav en kraftfuld invitation til USA under den fælles pressekonference med præsident Obama under APEC-topmødet i Beijing, hvor han indtrængende opfordrede USA til at tilslutte sig udvikling i Det asiatiske Stillehavsområde.

Avisen *Global Times* rapporterer den 23. marts, at den kinesiske viceudenrigsminister Zhang Yesui til Kina Forum for Udvikling i Beijing sagde, med en parafrase i *Global Times*, at »Kina og USA deler mange fælles interesser og samarbejdsmuligheder i Det asiatiske Stillehavsområde, der bør blive et prioriteret område for opbygning af en ny model for stormagtsrelationer mellem de to lande.«

Dette var et ekko af præsident Xis forslag under en fælles Xi-Obama pressekonference – under APEC-topmødet i november 2014 – om kinesisk-amerikansk kapitalintensivt samarbejde i Asien og

i hele verden. Præsident Xi sagde: »Jeg introducerede Kinas initiativer om etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejen for præsident Obama. En underudviklet infrastruktur er den væsentligste flaskehals, der hindrer den økonomiske udvikling i Asien ... Vi byder USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og være fælles om velstand og fred i Det asiatiske Stillehavsområde.«

Nu, da Obama over hele verden får lussinger for at nægte at give USA lov til at gå med i AIIB, udstrækker Kina atter sin invitation. Desuden sagde viceudenrigsmin. Zhang: »Kinas 'Bælt-og-Vej'-initiativer vil fremme økonomisk samarbejde og vil ikke optræde som et geostrategisk redskab ... Initiativerne angriber ikke særlige lande eller internationale organisationer. Det økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. århundredes Maritime Silkevej, som Kina foreslog i 2013, følger principperne for fælles rådslagning, opbygning og fællesskab. Det vil blive en åben og inkluderende platform for regionalt samarbejde, der fuldt tager højde for alle parter position, interesser og nytte.« »Den planlagte Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) vil finansiere opbygning af infrastruktur langs med bæltet og vejen«, bemærkede Zhang.

Foto: 2010: Kinas daværende nyudnævnte ambassadør til USA, Zhang Yesui, modtages i Det Hvide Hus af præsident Barack Obama.

Kina forventer mindst 35 lande i AIIB pr. 31. marts

22. marts 2015 – Den midlertidige chef for den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, Jin Liqun, meddelte i dag, at han forventer, at mindst 35 lande vil gå med i AIIB pr. 31. marts-deadline for stiftende medlemmer. I en tale i Beijing i kølvandet på Tysklands, Frankrigs, Italiens og Storbritanniens meddelelse om, at der agter at blive stiftende medlemmer, erklærede Jin Liqun: »Når vi kommer til deadline, mener vi, at 35 eller flere lande vil blive stiftende medlemmer af banken.«

I de fleste offentlige optællinger er der i øjeblikket 34 lande, der enten har tilsluttet sig, eller meddelt, at de vil tilslutte sig AIIB. Australien og Sydkorea anses bredt for at blive yderligere stiftende medlemmer, og Japan er også en mulighed.

Stop 3. Verdenskrig: Ugen, der stadig skaber historie

19. marts 2015 – Under sine seneste diskussioner med medarbejdere har Lyndon LaRouche på en meget levende måde kommunikeret sine egne, personlige, næsten århundredgamle overbevisninger med hensyn til, hvilken form for menneskelig organisation det er, der skal dannes, og som vi må være fuldstændig loyale overfor, og med hensyn til, hvad sandhed er, og hvad virkelighed er – alt sammen fuldstændig fremmed og

uforståeligt i forhold til, hvad flokken siger og mener.

Det er ikke tilfældigt, at LaRouche i sine anskuelser har så meget til fælles med det tyvende århundredes største militære geni, hærchefen Douglas MacArthur, der, ligesom LaRouche, også er en rent amerikanske type, der allerede var berømt for at sige, og for så tidligt som i 1927 at bevise, at »amerikanere opgiver aldrig«.

Frazier Hunt, MacArthurs ven og levnedsskildrer, skriver følgende i sin bog fra 1954, »Untold Story of Douglas MacArthur«:

»Snart efter, at han havde overtaget kommandoen [over den amerikanske hærs afdeling på Philippinerne i 1928], kom adjutantgeneralen over afdelingen til ham med et tykt bind af stencilkopierede sider og forklarede, at staben havde samlet et kompendium af alle de forudgående [beslutninger], som de forskellige øverstkommanderende havde etableret, så MacArthur ville vide, hvad han skulle gøre, uanset, hvad problemet var. 'Vi tænkte, at De måske ville være interesseret i at have dette', forklarede officeren stolt.

General MacArthur løftede det tykke bind. 'Det er et enormt arbejde, I har gjort', sagde han. 'Hvor mange kopier er der?'

'Nøjagtig seks, sir' svarede officeren.

MacArthur så ham direkte i øjnene, og der var ikke antydningen af et smil, da han sagde: 'Få samlet alle disse seks kopier sammen og brænd dem – hver eneste en. Jeg vil ikke være bundet af forudgående beslutninger. Når som helst, et problem opstår, vil jeg med det samme træffe en beslutning – omgående.'«

I en tilsvarende ånd afslørede LaRouches ven, senator Giulio Tremonti, tidligere italiensk finansminister, i går i Senatet den sande virkelighed om den såkaldte »græske krise« og sagde:

»Problemet er ikke, at Grækenland kom ind i Europa, men at Europa kom ind i Grækenland. Årsagerne til krisen er ikke, som nogle siger, relateret til det obskure og uigennemsigtige græske budget, en næsten uanselig entitet. Det virkelige, græske drama kom fra den private finansielle side, med begyndelse i euroen.«

LaRouche istemte:

»Præcis: det var der, de private banker begik al svindelen. Det er, hvad der åbent skal siges, for alt det her med ... Schäuble er en skiderik: han vil ikke sige sandheden. Det er en ting, man ikke kan beskylde ham for: at sige sandheden.«

Tremonti fortsatte:

»I euforiske dimensioner, der tog deres begyndelse i 2002, blev en enorm kapitalstrøm udlånt af europæiske banker til det græske samfund, som gladeligt finansierede Olympiader, svømmebassiner og biler (sidstnævnte ikke just produceret i Grækenland) og diverse illusioner. I et årti har opstemtheden været bilateral, på skyldnersiden, men også på kreditorsiden, der indkasserede enorme strømme af renter. Og krisen kom skæbnebestemt. På basis af lovene for markedsøkonomi, hvis skyldneren går i betalingsstandsning, så gør kreditorerne det også. I Grækenlands tilfælde skete det modsatte. Og således har hjælpen til Grækenland, inkl., hvad vi generøst gav, hjulpet alle, og især de tyske og franske kreditorbanker; alle, undtagen grækerne. Efter den europæiske kur er den græske statsgæld steget, og det græske BNP er faldet. Og alligevel kræver Europa af Grækenland, på en tvangspræget måde, mere privatisering, mere liberalisering; hvis man ser på det græske folks aktuelle vilkår, ville end ikke Margaret Thatcher kræve sådanne forholdsregler!«

»End ikke Margaret Thatcher«, sagde LaRouche. »Det er godt. Det skal citeres – ofte.«

Tremonti fortsatte med at sammenligne Eurozonen med en dinosaur.

»Vidunderligt«, sagde LaRouche. »Det må bevares og opmuntres.«

De såkaldte grundlæggende europæiske værdier, sagde Tremonti, er ikke længere »de samme som i vores historiske tradition«, men de kommer snarere fra en

»før-kristen og hedensk fortid: Jeg vil gerne sige det tydeligt: [den romerske kejser] Elagabus ville, med sine værdier og sin livsførelse, passe perfekt ind i hoffet i Luxembourg«.

Ifølge historikeren B.G. Niebuhr er »navnet Elagabus brændemærket i historien frem for alle andre, pga. hans unævneligt afskyelige liv«.

»Det er perfekt«, sagde LaRouche. »Det er vidunderligt. Det er fremragende at citere.«

I mellemtiden holder lederne i Eurozonen møde i dag, hvor de forventes at forlænge deres økonomiske sanktioner mod Rusland, som ellers ville udløbe i juli måned.

»Sanktioner: det er virkelig en dum idé«, sagde LaRouche, »men det viser Nulands tankegang; og hun har under alle omstændigheder 'en tanke'.«

Efter topmødet har den græske premierminister Tsipras arrangeret et møde med den tyske kansler Merkel, den franske præsident Hollande, ECB's Mario Draghi og formand for Eurozonens finansministre, hollænderen Jeroen Dijsselbloem; denne forsamling blev af LaRouche karakteriseret som, 'to, der måske kunne være fornuftige, plus to andre, der ikke vil være det.'

Merkel advarede korrekt journalister om ikke at forvente en løsning i aften, men LaRouche holdt den mulighed åben, at der

måske kunne udvikle sig noget mere nyttigt af hendes planlagte møde mandag med Tsipras i Berlin. Fr. Merkel har sagt, at hun forventer, det bliver en god diskussion, om end med uenigheder.

»Et formelt møde har en særlig betydning«, forklarede LaRouche.

»Merkel har, til trods for alt, hvad hun er og ikke er, et vist ansvar for tyske anliggender. Derfor må hendes indledende erklæring om noget af denne art tages alvorligt. Hun har ændret sin politik fra et bestemt punkt; det betyder sandsynligvis mere end andre ting.«

I mellemtiden bliver Obama, helt korrekt, ydmyget over hele verden pga. hans arrige og forgæves kamp for at sætte en stopper for den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Storbritannien, Tyskland, Italien og Frankrig netop har tilsluttet sig imod hans instruktioner.

»Alle disse udtalelser imod Obama bør citeres og fremstilles hele tiden. Man må ydmyge denne son-of-a-bitch, for det vil være med til at få nogle folk til at komme til fornuft«,

sagde LaRouche.

Samtidig er der et massivt tiltag i gang imod Medicare, Medicaid og Sociale ydelser (i USA primært til alderspensioner og invalidepensioner, -red.), inklusive invalidepension, i Washington. Der er planlagt flere nedskæringer til hospitalerne og lægernes praktikuddannelse på hospitalerne. LaRouche sagde, at vi må offentliggøre disse planlagte nedskæringer: formålet er at få dem ud af Wall Street.

Foto: General Douglas MacArthur

Helga Zepp-LaRouche: Verdensordenen under opbrud: Kaos, eller nyt paradigme?

21. marts 2015 – Det er kun logisk, at i en verden, der i de sidste 25 år systematisk har været underkastet globaliseringen, også gennem rent overfladiske, forskellige processer spiller ekstremt tæt sammen og forstærker hinanden – og det så meget desto mere, som den transatlantiske verden har kurs mod et nyt kæmpekrak, og store dele af verden er styrtet ud i oprør gennem geopolitiske manøvrer.

Denne indre sammenhæng eksisterer f.eks. i øjeblikket mellem det verdensomspændende sejrstog, som virkeliggøres gennem Kinas nye økonomiske Silkevejsmodel og den hermed forbundne Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og så det voksende momentum for genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingen. I USA fører det demokratiske præsidentkandidatemne, Martin O'Malley, an i denne kampagne.

Her kort før udgangen af marts måned – som er deadline for staters anmodning om optagelse som stiftende medlem af den kinesisk-initierede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB – er antallet af stater i Asien allerede steget til 27, og ud over disse asiatiske stater kommer, efter Storbritannien, nu også Tyskland, Frankrig, Italien, Luxembourg, Schweiz, Ny Zealands og Australien til, og Sydkorea og selv Japan kunne også komme med. Det attraktive ved AIIB ligger i, at banken, i modsætning til den transatlantiske banksektor, som, på trods af ECB's pengestrøm, knap nok udsteder kredit til middelstanden, udelukkende finansierer realøkonomiske projekter og indbefatter alle lande, der

samarbejder inden for det ekspanderende område for det kinesiske perspektiv om »Et bælte, En vej«.

Ved hjælp af brutalt pres havde Obamaregeringen forgæves forsøgt at afholde andre stater fra at deltage i AIIB, og de får nu massiv kritik fra alle sider over, at det var en fejltagelse af format at gøre spørgsmålet om en bank, hvis formål er den regionale finansiering af infrastruktur, til en konkurrencekonfrontation mellem USA og Kina, og så dernæst så åbenlyst tabe denne kamp. Årsagen til denne fejlvurdering, at man mener at kunne standse noget, der allerede skrider fremad, hvad enten man støtter det eller ej – således formuleredes det af Paul Haenle, direktør for Carnegie-Tsinghua-Centret i Beijing – ligger naturligvis i den amerikanske fordring på at ville være den eneste, tilbageværende supermagt i verden. De neokonservatives præmisser om doktrinen om »New American Century«, der går ud på, at man ikke må tillade, at nogen stat eller gruppe af stater nogensinde vil overhale USA i politik eller økonomisk magt, var under tre Bush-regeringer, og i de seneste mere end seks år også under Obamaregeringen, hovedlinjen. Da Kina efter Lehman Brothers-krisen i 2008 krævede at få mere indflydelse i IMF og Verdensbanken, blev dette afvist gennem en afstemning i den amerikanske Kongres. Som konsekvens af denne afvisning tænkte Kina sig om og kom frem til, at de, med deres tre billioner i valutareserve, rådede over tilstrækkelig likviditet til ganske enkelt selv at kunne indlede oprettelsen af en ny finansinstitution, der dækker de fremvoksende landes og udviklingslandenes behov for kredit til finansiering af infrastruktur og realøkonomiske projekter. Og eftersom samarbejdet med AIIB, såvel som også den fælles opbygning af den Nye Silkevej, skal give alle deltagere ligeværdige fordele, altså en »win-win«-strategi, som præsident Xi Jinping hele tiden understreger, viser dette perspektiv sig at være den overlegne model.

Det samme er tilfældet med meddelelsen om det demokratiske præsidentkandidateme Martin O'Malley, der som den eneste

demokrat allerede klart har tilkendegivet, at han har til hensigt at deltage i primærvalgene til næste år. Med sine klare krigserklæringer mod Wall Streets kriminelle politik fører han i øjeblikket valgkamp i staten Iowa og lagde i et interview med avisen *Des Moines Register* ikke fingrene imellem: De officielle statistikker over det angivelige opsving i den amerikanske økonomi tilslyrede blot den kendsgerning, at millioner af familier stadig må lide under følgerne af Wall Streets hensynsløse politik, der førte til krakket i 2008, og som iflg. en undersøgelse har kostet hver amerikansk husstand 120.000 dollar. Hvis Glass/Steagall-loven, der i 70 år beskyttede Amerika mod en større finanskrise, ikke var blevet ophævet i 1999, ville det aldrig være kommet til dette krak. Derfor er, iflg. O'Malley, genindførelsen af Glass/Steagall den alvorligste strukturreform, som i dag er en nødvendighed.

I dag skulle USA's fem største banker kontrollere 15 billioner dollar. Disse banker, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned, er i virkeligheden for store til at have succes, og de må, som en presserende nødvendighed, opdeles i kommercielle banker og investeringsbanker. En fundamental ændring i Wall Street-kulturen var nødvendig, der må atter indføres ansvarlighed, kriminelle banker må retsforfølges, fjernes fra deres position og forhindres i at betale deres bøder med aktieindehavernes penge eller trække dem fra i skat. I tilfælde af en gentagelse skal bankernes licens inddrages.

Det var på højeste tid, sagde O'Malley, at nationale interesser gik forud for Wall Street.

O'Malley får i hemmelighed eller åbenlyst støtte fra mange tidligere Hillary Clinton-tilhængere, som er skuffede over hendes mange udsalg over for Obama. O'Malley er netop den kat i den amerikanske valgkamp, der kan sætte musene en skræk i livet.

AIIB har principielt den samme betydning for kampen for atter at gøre banksektoren til realøkonomiens tjener, som O'Malleys kamp imod Wall Streets kasinoøkonomi har for atter at sætte menneskers almene vel i centrum for økonomien. I Europa udkæmpes den samme krig mellem den nye, græske regering og Trojkaen. Italiens tidligere økonomiminister og nuværende senator, Giulio Tremonti, karakteriserede den aktuelle situation i en tale til det italienske Senats plenarforsamling: ikke engang Margaret Thatcher ville have vovet at gennemtvinge det nuværende EU's reformer; problemet var ikke, at Grækenland var kommet ind i Europa, men at Europa var kommet ind i Grækenland. Han sammenlignede EU med den romerske Kejser Elagabal, der anses for at være en af de mest degenererede i den lange række af degenererede romerske kejsere. Hvorfor ECB, Dijsselbloem og Schäuble, på trods af, at deres politik, der har styrtet den græske befolkning ud i elendighed og iflg. FN er en overtrædelse af menneskerettighederne, er en åbenlys fiasko, alligevel holder fast på deres hårde linje, gør de såkaldte økonomiske vismænds chef Christoph Schmidts mening klart: De politiske virkninger ville være endnu farligere end de økonomiske følger af en græxit, hvis Grækenland fik lov til ensidigt at opsige de traktatmæssige betingelser for redningspakkerne. I så fald kunne politiske strømninger i Europa, der lovede angiveligt lette løsninger på krisen, få et opsving og mere tilslutning, sagde Schmidt i *Neuen Osnabrücker Zeitung*.

Det er karakteristisk for bureaukrater, at de ikke føler sig ansvarlige for konsekvenserne af deres underskrift. At ikke blot Grækenland, men hele Sydeuropa er i oprør imod Trojkaens system, der som følge af en gigantisk svindel til gavn for bankerne forkorter menneskers liv og styrter mennesker ud i fortvivlelse, betyder intet for denne verdens mennesker af typen Schäuble, Draghis, Dijsselbloem og C. Schmidt. Heller ikke den bekymrende situation i Tyskland, som blev belyst i en udsendelse i *Deutschlandfunk* den 18. marts med overskriften, »Ubehaget over for politik og medier«, bekymrer dem.

I øjeblikket er tre græske ministre i Kina for at forberede premierminister Tsipras' besøg i maj, og yderligere to andre er i Moskva for at forberede Tsipras' rejse dertil i april. Hvis EU holder fast ved sin konfrontationspolitik, er det kun et spørgsmål om meget kort tid, før Grækenland tilslutter sig BRIKS.

Hvad enten det er vanskeligt at fatte for de mennesker, der er ofre for massemediernes sorte propaganda eller ej: BRIKS-staterne er i færd med at sætte en helt anden standard for samarbejde mellem suveræne nationer, hvor målet er gensidig fordel til gavn for hele menneskeheden alment, og derfor er det den mere attraktive model af de to, som flere og flere nationer vil tilslutte sig.

Vi er, som menneskehed betragtet, kommet til et punkt i vores arts evolution, hvor vi kun vil overleve, hvis vi gør det, der adskiller os fra alle andre levende væsener, til vores almene identitet: nemlig, at vi til stadighed kan opnå nye erkendelser om den fysiske skabelsesorden og ved hjælp af disse kan videreudvikle denne orden. Vi er den eneste art, der kan gøre sig forestillinger om en fremtid for menneskeheden og en bedre, skønnere orden for nationernes sameksistens på denne planet, der i tiltagende grad modsvarer den kosmiske orden.

I denne ånd, og i overensstemmelse med den konfucianske filosofi, har den kinesiske regering nu gentaget sin invitation til USA om at være med i AIIB og opbygningen af Den nye Silkevej. Og listen af underskrivere af en resolution/appel, som Schiller Institutet cirkulerer over hele verden med denne opfordring (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2702>), vokser og vokser.

Hjælp også du os med at føre menneskeheden ind i en ny, bedre epoke!

Billede: Power point, som blev brugt til at oplyse danske

politikere om dannelsen af BRIKS og AIIB og nødvendigheden af, at Danmark går med i dette samarbejde, ved Schiller Instituttets foretræde for Folketingets udenrigsudvalg den 2. dec., 2014.

Flere reaktioner på den russiske ambassadør til Danmarks udtalelser

København, 21. mrs. 2015 – I yderligere reaktioner i diskussionen, der blev fremprovokeret af den russiske ambassadør Vanin i en artikel i Jyllandsposten, sagde Karsten Jakob Møller, emeritusforsker ved Dansk Institut for Internationale Studier, DIIS, og tidligere militærattaché i Rusland, Hviderusland og Ukraine: »Retorikken bliver mere og mere skinger, og hvis der bliver optræk til en ny krise, kan tingene meget let komme ud af kontrol. Hvis Vesten f.eks. begynder at støtte Ukraine med våben og sende militærinstruktører, vil russerne se det som en åben krigserklæring. Så kan det hurtigt udvikle sig til noget, ingen kan kontrollere.«

Søren Riishøj fra Syddansk Universitet frygter, at konflikten med Rusland kan føre til krig. Der foregår en propagandakrig, der eskaleres fra begge sider. Alt imens han erklærede, at Rusland er svagere og mere isoleret, og forsøger at true med at bruge atomvåben, så »må vi håbe, at man holder sig til propagandakrigen, så det hele ikke eksploderer, sådan som vi så ved starten på Første Verdenskrig, der begyndte med et mord i Sarajevo. Men hvis der sker et sammenstød i luften mellem et russisk og et vestligt fly, kan situationen hurtigt eskalere.

I værste fald kan man ende med at udløse en atomkrig i Europa.«

Se også: 20. mrs.: [»Russiske Iskander-missiler til Kaliningrad bør ikke overraske nogen«](#)

Foto: Russiske Iskander-missiler

Truslen om atomkrig skaber hovedoverskrifter i danske medier efter udtalelser fra den russiske ambassadør til Danmark

København, 21. mrs. 2015 – En kronik, der advarer om Danmarks deltagelse i NATO's missilforsvarssystem, skrevet af den russiske ambassadør til Danmark, Mikhail Vanin, med titlen »Danmark og missilforsvar: Helliger målet midlet?«, samt et interview med ambassadøren om hans kronik, har gjort truslen om atomkrig til forsidehistorie i Danmark i dag. Både kronikken og interviewet blev publiceret i Jyllandsposten.

I kronikken erklærede Vanin, at alt imens det ikke er sandsynligt, at en 'slyngelstat' ville angribe Europa med atomvåben, så burde der, såfremt systemet virkelig var rettet mod angreb fra 'slyngelstater', være et fælles russisk-NATO-system. Han fremførte, at missilforsvaret hverken var kun

regionalt eller kun til forsvar. Enhver opbygning af et »forsvarspotentiale« ville ændre den strategiske stabilitet i Europa og udgøre en »direkte trussel mod den eksisterende atomvåbenbalance«. Han opfordrede den danske befolkning til at lægge pres på sine politikere for at omstøde beslutningen om at blive en del af missilforsvarssystemet – der ville gøre et par af flådens skibe til radarstationer i systemet.

Det var imidlertid den del, der handlede om interviewet om kronikken, der har fremkaldt en reaktion – det afsnit, hvor ambassadør Vanin erklærede: »Hvis Danmark tilslutter sig missilskjoldet, der er styret af USA, betyder det, at danske krigsskibe vil blive mål for russiske atomvåben. Det er meget vigtigt at vide dette. Jeg tror ikke, danskerne fuldt ud forstår situationen. Det vil være skadeligt for relationen mellem vore lande, og der vil være konsekvenser, hvis I bliver en del af det globale missilforsvarssystem under amerikansk lederskab. Alle, der bliver en del af dette system, vil efterfølgende blive mål for russiske, ballistiske missiler. I vil blive en del af truslen mod Rusland.«

Han sagde, at Rusland har avancerede atomvåben, der kan gennemtrænge både det nuværende system og fremtidige systemer. Ambassadør Vanin besvarede et spørgsmål med, at han ikke mener, vi er på vej ind i en ny kold krig, men at »det er et spørgsmål om geopolitisk indflydelse, og et spørgsmål om, hvad der er rimeligt mht. internationale relationer – et spørgsmål om, hvordan verden skal organiseres.«

Den danske udenrigsminister Martin Lidegaard erklærede, at ambassadørens erklæringer er fuldstændig uacceptable, men han ville ikke kalde ham til møde. Udenrigsministeriet har videregivet ministerens reaktion til den Russiske Ambassade.

Der er kommet erklæringer fra russiske eksperter, militæksperter og andre politikere hele dagen. En militækspert sagde, at der ikke er nogen umiddelbar trussel om atomkrig, og at ambassadøren blot sagde, hvad man allerede

vidste. Tidligere danske udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen sagde, at situationen er farligere nu end under den kolde krig. I en diskussion med tidligere danske udenrigsminister Mogens Lykketoft, erklærede en af dem, at [tidl. amerikanske præsident] Reagans forslag til et missilforsvar forårsagede Sovjetunionens sammenbrud. (Det blev ikke sagt at Reagans SDI forslag var faktisk for en fælles USA-Sovjet program. Denne gang blev det afvist af Sovjetunionen.) Der har også været en debat i medierne om, hvorvidt ambassadøren selv har taget dette initiativ, eller, hvad der er mere sandsynligt, at han udfører direktiver fra Moskva.

Schiller Instituttet har advaret om, at kombinationen af etableringen af NATO's missilforsvarsystem i Europa, NATO's og EU's udvidelse mod øst og krisen i Ukraine har skabt en konfrontationskurs mod Rusland, der kunne ende i krig – endda atomkrig. Vi må ændre denne politik, der er i færd med at føre direkte til økonomisk kollaps og atomkrig, og erstatte den med Schiller Instituttets politik for fred gennem økonomisk udvikling.

Foto: Forsvarets tre fregatter, F 361 Iver Huitfeldt, F 362 Peter Willemoes og F 363 Niels Juel, er de største, hurtigste og mest slagkraftige i Søværnet nogensinde.

Dansk oversættelse af E.I.R. Strategic Alert den 11. marts 2015 opdateringer på alle fronter

Følgende er en dansk oversættelse af E.I.R. STRATEGIC ALERT fra den 11. marts 2015.

E.I.R. Strategic Alert er udgivet hver uge af EIR's europæiske hovedkontor i Wiesbaden, Tyskland på engelsk, tysk, fransk, og italiensk. Ring venligst til EIR's kontor i København for information om abonnementspriser på +45 35 43 60 40.

NATO eskalerer provokationerne rettet direkte mod Rusland

Medens våbenhvilen i Ukraine stort set ser ud til at holde, bestræber Obama Administrationen, fulgt af et antal "allierede" regeringer, sig straks på med endnu en "sag", mordet på oppositionspolitikeren Boris Nemtsov, at ramme Rusland og Præsident Putin, som for at bekræfte at orkestreringen af krisen i Ukraine bare var et muligt middel at benytte.

Samtidig eskalerer den militære aktivitet. Den 4. marts sejlede fire NATO-skibe ind i Sortehavet for at gennemføre anti-lufts- og anti-ubådskrigsøvelser. Rusland holder øvelser i samme region, idet de tester kampfly tilhørende Sortehavsflåden for deres evner til at udføre forsvarsoperationer.

Desuden meddelte det russiske forsvarsministerium den 4. marts, at der også ville blive afholdt luftforsvarsøvelser i

det "Sydlige Militære Distrikt", som grænser op til både Ukraine og Sortehavet, der ville omfatte 2000 tropper.

Medens sådanne militære øvelser ikke er usædvanlige, udgør det forhold, at Nato's og de russiske tropper er så tæt på hinanden dog en alvorlig fare for en direkte konfrontation. Især på et tidspunkt, hvor Obama-regeringen og Nato-ledelsen dramatisk optrapper deres retoriske krig mod Præsident Putin.

Den retorik kom til fuld udfoldelse på Capitol Hill (den amerikanske kongres) i sidste uge, med erklæringer fra udenrigsministerens sekretær, Victoria Nuland, Georgiens tidligere præsident Mikheil Saakashvili (nu rådgiver til Ukraines præsident Poroshenko) samt anti-Putin fanatiker Garry Kasparov. Nuland pressede på for flere sanktioner mod Rusland, og især flere våben til Ukraine.

Hun fik begrænset modstand, bortset fra Repræsentant Dana Rohrabacher, en demokrat fra Californien, som beskyldte hende for at ville sabotere Minsk-aftalerne. Det amerikanske diplomatis opgave er at opnå fred i Ukraine, sagde han, "ikke at modarbejde og ydmyge Rusland igen og igen". Nulands fremtræden for Kongres-komiteen skete samtidig med en aktion på Capitol Hill af aktivister fra den ukrainske Congress Committee of America, en Bandarist-frontgruppe, som pressede på for at starte krig mod Rusland.

Allerede før de farlige krumspring på Capitol Hill og på Sortehavet havde højtstående russiske embedsmænd gentaget advarsler om, at Rusland har udbygget kapaciteten til at besvare enhver militær provokation strategisk. Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for den Centrale Kommandopost for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMF), en usædvanlig briefing, der understregede, at Rusland er klar til at anvende deres strategiske atomvåben, hvis landet bliver angrebet. Medens USA moderniserer deres atomvåben i Europa under den vildfarelse, at de ville være i stand til at gennemføre en "begrænset" atomkrig mod Rusland og eventuelt

Kina (Prompt Global Strike), er Ruslands svar at understrege meget klart, at Rusland vil gengælde ved at bruge den fulde kraft fra deres interkontinentale ballistiske missiler, SMF.

LaRouche udfordrer Obamas falske anklager mod Putin.

Lyndon LaRouche fordømte den falske anklage mod Putin for mordet på politikerens Boris Nemtsov nær Kreml om natten den 27. februar. Ikke uventet hoppede de fleste vestlige medier straks på chancen til at anklage Kreml for at fjerne oppositionen.

Præsident Obama tilsluttede sig anklagen mod den russiske præsident i et Reuter-interview den 2. marts, og alene det bør medføre hans afgang fra posten, sagde LaRouche. Og i og med at Obama indrømmede at han ikke vidste, hvem der havde beordret drabet, tilføjede han, at Nemtsovs mord var en "indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor det civile samfund, uafhængige journalister, folk der prøvede at kommunikere på Internet, følte sig truet, var indskrænket". Den amerikanske præsident fortsatte med at påstå, at den russiske stat kontrollerer alle medier i landet.

(Idet man nok skal undlade billige sammenligninger, er det dog værd at bemærke, at disse betragtninger kommer fra en leder af et land, hvis egne borgere er underlagt betydelig mega-overvågning, og endog tortur og drab med droner, hvor grundlæggende civile rettigheder undertrykkes betydeligt under Patriot Act, siden angrebet den 11. september, og hvor journalister såvel som wistleblowers er blevet mere chikaneret af den amerikanske regering under Barack Obama end på noget andet tidspunkt i nyere tid).

"Det betyder, at Obama må gå af," sagde LaRouche. Verden står nu overfor en trussel om en global atomkrig, og det er total uansvarligt af præsidenten for De Forenede Stater at tillade udbredelsen af en rapport af denne karakter og at nægte at kommunikere civiliseret med en anden statsleder.

Efter Hollande bryder Renzi også med "Isoler Putin"-fronten

Den 4. marts blev Italiens Premiere Minister Matteo Renzi den anden leder fra et Nato-land til at besøge Moskva siden udbruddet af krisen i Ukraine, efter den franske præsident Francois Hollande.

Tre emner dominerede Renzis samtaler med Vladimir Putin: Ukraine-spørgsmålet, Libyen-krisen og bilaterale økonomiske forhold.

Før mødet havde Renzi mødt 130 italienske forretningsfolk i den italienske ambassade, der havde tegnet et dramatisk billede af de økonomiske skader, som sanktioneerne havde forvoldt.

Om Ukraine gentog Renzi sit forslag om at anvende Sydtyrol-modellen, til at løse problemet. Sydtyrol (Alto Adige) er en italiensk region med en "speciel status", som tillader brede regnskabsmæssige privilegier og et tosproget styre.

Det Libyske forhold er særlig presserende for Italien. Libyen hærges af en borgerkrig, som kunne føre til en udbredelse af ISIS dertil. Hvis Libyen lander i totalt kaos, kunne Italien miste en vigtig olieleverandør og blive oversvømmet af tusinder, hvis ikke millioner af flygtninge. Dertil kommer truslen om terrorisme. På det seneste har Italien nærmet sig Egypten, der får hjælp fra Rusland, som nu støtter den internationalt accepterede regering i Tobruk politisk og militært imod den fraktion i Tripoli, der domineres af det Muslimske Broderskab.

Hvis de aktuelle forhandlinger om at forene regeringerne i Tobruk og Tripoli, som ledes af FN's specielle udsendinge, Bernardino Leon, mislykkes, vil Renzi-regeringen være parat til at gå videre med en plan B ved FN's sikkerhedsråd. Plan B inkluderer opbakning til den militære løsning, som ledes af Egypten, med støtte og leverancer og en "koalition af villige" til at opbygge en flådebaseret blokade. Renzi har inviteret

Rusland til at deltage i en sådan blokade.

Vil Grækenland afsløre Draghis bluf.

Som forventet bekendtgjorde Den Europæiske Centralbanks ledende bestyrelse den 5. marts udstedelsen af En billion Euro som "Kvantitative Lettelser", i et program som kaldes Public Sector Purchase Program ("PSPP"), i endnu et desperat forsøg på at redde finanssystemet med en flodbølge af likviditet.

Desværre, med mere end 2 billioner Euro- lån på bankernes bøger, som intet producerer, vil denne indsprøjtning ikke stoppe marchen mod katastrofen.

Samtidig meddelte ECB præsident Mario Draghi, at hans bank vil fortsætte med at straffe ikke bare Grækenland, men også Cypern. Han sagde, at ECB ikke vil genoprette muligheden for at grækerne kan anvende deres obligationer som sikkerhed, med den begrundelse at grækerne ikke har en aftale med Eurogroup. Cypern var udelukket, fordi de ikke fik etableret den lov om tvangsauktion, som deres kreditorer forlangte, hvilket ville have tvunget husejerne på gaden.

Om klagen mod Grækenland erklærer visestatsminister Yiannis Dragasakis, at det er løgn, idet han henviser til aftalen af 20. februar, som forlængede Grækenlands beføjelser med grundplanen for finansfacilitetsmekanismen. Den aftale blev oven i købet bekræftet med stort flertal i den tyske Bundestag.

ECB 's påstand er endnu et blufnummer, med dets krav om at den græske regering komplet

underkaster sig det europæiske finansielle oligarki eller forlader Eurozonen. Medens Grækenland uden tvivl ville klare sig bedre i sidste tilfælde, ville deres afgang signalere forspillet til euroens kollaps, som Cypern, Portugal, Spanien, Italien og Irland snarest ville følge.

Athen har en plan B

Bare få timer før ECB's vedtagelse sagde Grækenlands finansminister Yanis Varoufakis ved en sammenkomst organiseret af Græsk-Fransk Handels- og Industri-kammer, at der er en plan B, hvis landet ikke kan få finansiering. Selvom han ikke gav nogen detaljer, står "B" i plan B i virkeligheden for BRICS. I virkeligheden, bare en dag senere, blev det meddelt, at visestatsminister Dragasakis og udenrigsminister Nikos Kotzias snart vil besøge Kina for at forberede et officielt besøg af statsminister Alexis Tsipras i maj. Ligeledes i maj vil Tsipras aflægge sit første officielle besøg i Rusland for at møde Vladimir Putin.

Den 2. marts, i et interview med Sputnik News, gentog Udenrigsminister Kotzias, at Grækenland kunne agere som brobygger mellem Europa og Rusland. Om Grækenland og Rusland sagde han: "Der har aldrig været krig imellem os; der har aldrig været modsatrettede kræfter, vi har aldrig haft nogen negative modsætninger, som der eksisterer mellem EU's medlemsstater. Det betyder, at vi er det land, der kunne spille rollen som brobygger". Kotzias talte også imod sanktioner, idet han sagde, at Rusland burde integreres i den europæiske sikkerhedsarkitektur.

Om de andre lande i BRICS noterede Kotzias, at Grækenland er "specielt forbundet med lande som Indien (i oldtiden), Kina (da vi var to store civilisationer og kulturer – Kina i Asien og Grækenland i Europa gennem tre-fire tusinde år) og Rusland, med hvem vi altid har haft dybe historiske, kulturelle og religiøse bånd".

Syrizas parlamentsmedlem Kostas Lapavitsas går helt ind for at forlade Eurozonen. Han skrev i The Guardian, at han opfordrer til en total afmontering af Eurozonen for at redde både Grækenland og Europa.

"Eurozonen kan ikke reformeres, og den kan ikke blive en

"venlig" monetær union, som støtter arbejdende mennesker. Grækenland må lægge en hel række muligheder på bordet, og man må være forberedt på at tage helt ekstraordinære likviditetstiltag for at være sikker på at kunne løse alle eventualiteter, hvis befolkningen var klar. EU har i realiteten allerede påtvunget landet en katastrofe...."

Labavitas, en økonom, håber, at Syriza "endelig vil medvirke til at redde Europa til afskaffelse af den absurde fællesmønten er blevet". Så ville strammingspolitikken kunne ophæves " på hele kontinentet".

"Bail-In" i Østrig viser ECB-politikens tåbelighed

Med ECB's introduktion af "kvantitative lettelser" på 1 billion Euro, og med gennemførelsen af den første "bail-in" i sagen om den østrigske "dårlige bank" HETA har vi påbegyndt en ny fase i EU-politikken. Begge tiltag, beregnet til at redde systemet, har en destruktiv karakter. Hvis ECB-politikken gennemføres, vil den ødelægge værdien af penge, medens "bail-in"-metoden er et dobbeltægget sværd, som mange analytikere, der er bekymrede for tilbageslag på obligationsmarkedet, har advaret om.

Ironisk er det, at de samme værdier som ECB støtter, som f. eks. "Asset Backed Securities" og "Covered Bonds", kommer i fare på grund af "bail-in"-mekanismen.

Den 1. marts blev likvidationen og misligholdelsen af den 9 milliarder euro store gæld bekendtgjort. Eftersom disse giftige værdier i denne dårlige bank – resterne af sidste års Hypo Alpe Adria Banks konkurs – var garanteret af regeringen og Kärnten-provinsen, mistede regeringen i virkeligheden de 9 milliarder euro, fordi de nægtede at forlænge garantien for yderligere tab. Regeringen brugte den nye Eurozone "bail-in" lov til at påføre tab for bankkunders indestående. det er første gang det er sket (ikke engang på Cypern).

Den østrigske beslutning har fremkaldt ildevarslende ligheder med kollapsen af Creditanstalt i 1931, som startede den store depression. Denne nye konkurs vil helt sikkert få international opmærksomhed. Den bayerske delstats regering har meddelt, at den vil udfordre beslutningen om denne "bail-in", fordi den står til at miste 800 millioner euro.

Hypo Alpe Adria var ikke en indskyderbank, og derfor blev ingen indskydere ramt af denne "bail-in". Alligevel kan tabet skabe panik på obligationsmarkedet, hvis der spredes en opfattelse om at obligationsinvesteringer ikke længere er sikre i Eurozonen. EU's "bail-in"-regulering er som et vandfald, der starter med aktier og usikrede obligationer, men kan også involvere sikrede værdier, som f.eks. dækkede obligationer, hvis "bail-in-massen ikke er tilstrækkelig. Det er lige netop det der diskuteres i forbindelse med den dårlige Heta bank.

Den eneste løsning vil være en europæisk gældskonference, der også skal omfatte en bankopdeling, som foreslået af EIR.

Elizabeth Warren: Frihandelsaftalerne er en stor gave til de multinationale.

Den amerikanske demokratiske senator Elizabeth Warren er i stigende grad talsmand for det voksende antal amerikanere, som ønsker en Glass/Steagall-bankopdeling, og som ønsker at straffe Wall Streets forbrydelser. Den 25. februar kom hun ud med en fordømmelse af et andet projekt, som Obama-administrationen energisk skubber på, Trans-Pacific Partnership (TPP).

Det er en søster-aftale til Trans-Atlantic Trade and Investment Partnership (TTIP), omfattende EU og USA, og som energisk bekæmpes i Europa.

Det primære mål med Senator Elizabeth Warrens leder-kommentar i Washington Post – bortset fra de hemmelighedsfulde forhold forhandlingerne føres under – er tilliden til den

overnationale

juridiske kommission kendt som "Investor-State Dispute Settlement," eller ISDS. Det er et fælles forhold i begge traktater og et af de mest kontroversielle i EU.

Warren skrev, at ikke alene ville ISDS "ødelægge spillebanen" i de multinationales favør, men endnu værre, underminere national suverænitet. I det tilfælde at et multinationalt selskab er utilfreds med den eksisterende lovgivning i det land hvor de opererer – det kunne være om bankseparation, lov om minimumsløn, forbud mod kemiske gifte – vil selskabet kunne tage uoverensstemmelsen, ikke til det relevante lands retssale, men til en international voldgiftsavgørelse, hvis afgørelse ikke kan appelleres, og hvis afgørelse træffes af erhvervsadvokater.

Som Senator Bernie Sanders har påpeget, skrives disse frihandelsaftaler i virkeligheden af "lederne af de multinationale selskaber, som står til at profitere enorme summer" på aftalerne, medens de amerikanske lovgivere, som repræsenterer det amerikanske folk, bliver holdt udenfor.

I EU har nogle europæiske parlamentarikere, efter svære bestræbelser, opnået begrænset adgang til dokumenterne, imod at de måtte sværge på aldrig at videregive et ord af hvad de har læst.

Som svar på Warrens kronik svarede Det hvide Hus straks, at "ISDS vil ikke og kommer ikke til at kræve ændringer i noget lands love eller regulativer". Men senatorens påstand var ikke, at der blev pålagt ændringer af nogen love, men at en stor bank eller et stort multinationalt selskab ville kunne påstå, at disse love uretfærdigt havde skadet deres interesser, og at de hindrer frihandel, og som følge af det ville de blive belønnet med "millioner – og måske endda milliarder af dollars som erstatning", hvilket skatteyderne kommer til at betale.

Senator Warren nævnte nogle få sager som var kommet under ISDS' behandling. Et fransk firma havde stævnet et egyptisk firma for at have hævet minimumslønnen, et svensk firma havde stævnet Tyskland for at ville udfase atomkraft, et hollandsk firma havde sagsøgt den tjekkiske stat for at undlade "bail-out" af en bank som var delvis eget af firmaet. Philip Morris forsøger lige nu at bruge ISDS til at forhindre Uruguay i at indføre nye regler, med det formål at reducere rygning.

Det kan evt. ende med at ISDS bliver taget ud af TTIP, men et andet meget kontroversielt aspekt af det er forslaget om at harmonisere regulativerne for forskellige produkter, hvilket i virkeligheden ville kunne forhindre noget europæiske land i at indføre standarder, som var uacceptable for en anden enhed (jfr. følgende artikel).

TTPI: En perfid "variabel aftale"

Det råd, sammensat af repræsentanter fra EU og USA, som skal regulere aftalen, skal beslutte hvilke fremtidige lovændringer, fra begge sider, der er i overensstemmelse med traktaten. Det gør den til en "variabel aftale", som Giorgio Garbasso fra Delors Foundation har afsløret:

"TTIP vil højst sandsynligt involvere en institutionel udvikling med skabelse af et transatlantisk laboratorium. Sådanne transnationale enheder er hvor og hvornår man sammen kan udarbejde og diskutere om reguleringen løser det samme problem, og om de besluttede forholdsregler er i overensstemmelse med reglerne.

Men der er en risiko. Den transnationale platform af reguleringsenheder tillader ikke længere kun at vælge de løsninger eller politikker, som deres befolkninger foretrækker, men også i overensstemmelse med de amerikanske modparters ønsker (og visa versa). Denne risiko for usikkerhed i reglerne rejser straks spørgsmålet om demokratisk legitimitet og respekt for vore politiske valg.

Derfor er det vigtigt at være opmærksom på denne risiko ved et teknokratisk system af transnationalt samarbejde. TTIP er en "variabel aftale" og ender ikke med en underskrift. Når de

første parametre er fastlagt, begynder den at leve sit eget liv... Det er en nøgle, der vil åbne flere døre end vi er i stand til at forudse".

Medens den ukrainske økonomi kollapser – planlægger oligarkerne deres "genrejsning"

Den 2. marts blev der i Wien præsenteret et "Nyt Agentur til Modernisering af Ukraine" (AMU) for offentligheden, med det formål at rekonstruere Ukraines finans- og økonomiske politik indenfor de næste 200 dage. Initiativet lyder rigtig godt i betragtning af Ukraines forfaldne økonomi, indtil man forstår, at den 500 millioner euro store finansiering bliver leveret af tre berygtede ukrainske oligarker: Dmitri Firtash, Rinat Akhmetov og Viktor Pinchuk. De er blandt de oligarker der har profiteret mest på de økonomiske og sociale ulykker gennem de seneste 20 år.

AMU, som skal ledes af Østrigs tidligere finansminister, kommer til at nyde samarbejde med prominente vesteuropæere: tre tidligere EU-kommissærer: Peter Mandelsohn, Guenter Verheugen og Stefan Füle, tidligere tysk finansminister Peer Steinbrueck, tidligere tysk forsvarsminister Rupert Scholz, tidligere fransk udenrigsminister Bernard Kouchner, tidligere leder af fransk industri Laurence Parisot og tidligere polsk statsminister Włodzimierz Cimoszewicz.

Den kendsgerning at en af grundlæggerne er den franske "intellektuelle" Bernard Henri-Levy, en ledende kupmagere på Maidan for et år siden, er nok til at diskreditere dette initiativ.

Meget interessant at det blev bekendtgjort bare to dage før Victoria Nuland, USA's vice udenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, fremlagde de angiveligt lyse udsigter

der er for Ukrainskøkonomi i Komiteen for Udenrigsaffærer.

Nuland, som dirigerede kuppet i Ukraine, hævdede, at det nye parlament har vedtaget "vigtige, men besværlige, reformer" for at stabilisere økonomien og derfor fortjener mere hjælp fra IMF og andre internationale donorer.

Men realiteten i Ukraine er anderledes. Økonomien kollapser med stigende hastighed, med inflation som forventes at blive mere end 25 %, og så knappe forsyninger af grundlæggende behov, at regeringen fra 25. februar har indført rationering i forretningerne på madolie, mel og sukker. Man må ikke købe mere end 2 flasker solsikkeolie og 2 pakker boghvede per kunde, og afhængig af forretningen, fra 2 til 5 kilo mel og sukker.

Endvidere kommer de nye lån fra IMF med strenge betingelser: med nedskæringer i sociale ydelser og stigning i forbrugernes energipriser, som steg næsten 300 % i februar. Den nationale mønt, Hryvnia, er faldet i værdi, hvilket får folk til at hamstre fødevarer og købe elektronik som en modforanstaltning.

Ukrainerne vil sikkert snart bede Victoria Nuland, som blev filmet sidste år, da hun gik rundt på Maidan og uddelte småkager, om nu at bringe noget med mere substans til at dæmpe sulten.

"Et bælte, En rute"

er vigtigst på kinesernes dagsorden, siger udenrigsministeren

Ved en diskussion med journalister den 8. marts blev den kinesiske udenrigsminister Wang Yi meget konkret spurgt om, hvad det vigtigste fokus for den kinesiske udenrigspolitik i 2015 ville være. "Der vil være et fokus og to hovedtemaer", svarede han. Det primære fokus vil være en meget omfattende udvikling af "Et Bælte, En Rute"-politikken for at "fremme infrastruktur og samspil" langs det Økonomiske Bælte og Silkevejen og dermed tjene til "at genoplive det eurasiske

kontinent som helhed".

De to temaer, forklarede Wang, vil blive "fred og udvikling". I den forbindelse noterede han, at mødet i Konferencen om Samspil og Tillidsskabende Forhold i Asien (CICA) og APEC-mødet sidste år fik "meget støtte fra mange lande" og havde gjort et "dybt indtryk".

Da han blev spurgt om "Et bælte, En Rute"-programmet kunne sammenlignes med Marshall-planen, indikerede Wang, at der var behov for et nyt paradigme. Det er både meget ældre og meget yngre end Marshall-planen, sagde han. Skønt født i ånden af den urgamle "Silkevej" var det også født i den aktuelle tid med globalisering, forklarede han. "Det kan ikke betragtes som en kold krigsmentalitet. Det vil skabe synergi for andre udviklingsinstitutioner. For at bruge en musikalsk analogi skal "Et Bælte, En Rute" ses som en symfoni med delene fremført af alle relevante lande, sagde han.

Om effekterne af sanktionerne mod Rusland sagde udenrigsministeren, at "det kinesisk-russiske forhold ikke var dikteret af internationale omskiftelser". I år vil bilateral handel komme op på 100 milliarder dollars. Der vil blive påbegyndt en østlig rute for en olieledning, og der vil blive underskrevet en aftale om en vestlig rute. Det er begge landes plan at samarbejde om olie og gas og atomkraft-energiproduktion, såvel som højhastighedsjernbaner.

Idet han noterede, at både Kina og Rusland var permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd, sagde Wang, at de ville fortsætte samarbejdet med at "sikre fred", og begge vil "holde mindehøjtideligheder for at fejre sejren over fascismen".

Han noterede senere, at "Kina er altid en konstruktiv enhed til at udvikle en verdensorden" og "de første til at underskrive FN's charter. Idet han sammenlignede FN med et skib, sagde han, at Kina "ønskede at samarbejde med andre passagerer for at sikre, at skibet er stabilt og bevæger sig i

den rigtige retning”.

Baggrund: Årsagen til at Amerika har behov for en ny renæssance.

I sin vurdering af udsigten til at USA under Præsident Obama styrer mod selvdestruktion, har Lyndon LaRouche gentagne gange insisteret på, at der ikke er nogen ”praktisk løsning” på problemet. Det må løses ud fra det højeste udgangspunkt for menneskets egentlige rolle i samfundet.

Problemet er ikke bare, at Barack Obama er en marionetdukke, som styres af finanskartellet i City of London og Wall Street, der er håbløst bankerot; eller at disse kræfter er engageret i en vanvittig leg om atomkrig mod Rusland; eller at de tror de kunne vinde en ”begrænset” atomkrig – skønt disse tre faktorer alle er rigtige.

Men det reelle problem, insisterer LaRouche, er næsten alle amerikaneres underdanighed overfor ”populære meninger”, ”den offentlige mening”, som medfører at de accepterer sådanne ledere. Endvidere, at denne underkastelse stammer fra en afvisning af at mennesket har en højere og bredere funktion i hele solsystemet, hvilket tillader mennesker at tro, at de kan finde et ”hyggeområde”, hvor de kan overleve, indenfor et samfund som er dumt nok til at lade depraverede oligarkiske eliter regere.

Resultatet af dette er, at politiske debatter i USA kontrolleres af tankedræbende sociale ”meninger”, domineret af populistiske emner som f.eks. homoseksuelles rettigheder, abort, ”statens rettigheder” o.s.v. Debatniveauet i Kongressen og i valgkampagner er barnligt, omhyggeligt skabt til at dække over den realitet, at de bliver kontrolleret af toppen af finanseliten, som ikke tillader en reel debat om løsninger, afledt af Amerikas egentlige, originale formål.

Det var ikke altid sådan.

I det lys insisterer LaRouche på, at Amerika må gå tilbage til sine originale rødder som en republik. Selv om vi ikke her kan dække dette emne fyldestgørende, noterer vi, at LaRouche især har understreget kardinal Nicholas af Cusas virke (1401-1464) for at iværksætte Renæssancens kulturelle og videnskabelige revolution i, som bygger på den historiske mission, som tidligere blev defineret af Jeanne d'Arc, så vel som udviklingen af disse ideer af Johannes Kepler (1571-1630). Alle tre bidrog til at omdanne den statiske økonomi og sociale organisation i Europas feudale imperier. Grundlæggerne af den Amerikanske Republik, især Benjamin Franklin og Alexander Hamilton, som var ansvarlige for udformningen af USA's konstitution, og de økonomiske principper der var indarbejdet heri, kom direkte fra denne tradition.

De handlede på højere principper end "praktisk politik", fordi de forstod, at menneskets sande identitet "er baseret på det han eller hun bidrager til menneskehedens fremtid", og intet mindre, sagde LaRouche. En nation som ikke indarbejder dette koncept i dens ledelsessprincipper er dømt til at reducere en stor del af sine borgere til at blive slaviske ofre for sanseindtryk, der altid vil underkaste sig de regerende magter for at overleve. Intet mindre end en sådan kamp vil lykkes i dag, siger LaRouche.

EIR: Grækenland er ved at vende sig mod BRIKS

16. mrs. 2015 – Grækenland er blevet bannerfører for BRIKS i Europa. Med den Europæiske Union, der nægter at dreje af fra vejen, der fører til selvødelæggelse, skaber initiativet for økonomisk udvikling under anførsel af Brasilien, Rusland,

Indien, Kina og Sydafrika (BRIKS) et magtfuldt alternativ, som Grækenland er parat til at gå med i. Grækenland og resten af Europa har valget mellem Plan A (død ved kvælning) og Plan B (tilslutning til BRIKS for overlevelse og økonomisk udvikling). Grækenland kan, med sine særlige bånd til både Rusland og Kina, fungere som en bro mellem Europa og BRIKS.

Download (PDF, Unknown)

Grækenland: Syriza-MP kræver græxit fra euroen, før denne kollapser

19. marts 2015 – Parlamentsmedlem fra partiet Syriza, Costas Lapavitsas, har krævet, at Grækenland forlader Eurozonen, før euroen kollapser, i et fællesinterview med *PressProject International* og berlineravisen *Der Tagesspiegel*. Efter en forkortet version var bragt i *Der Tagesspiegel* den 16. marts, blev hele interviewet publiceret på engelsk den 17. marts på [PressProject Internationals](#) opsamlingswebseite.

I interviewet sagde Lapavitsas, der er økonom og professor ved Universitetet Londonskolen for Orientaliske og Asiatiske Studier (SOAS), at Grækenland »burde forhandle en exit grundlæggende set uden brud, uden skænderier, uden stridigheder, uden ensidige handlinger. Dette ville betyde: Exit finder sted, og Grækenland søger en total omstrukturering af gælden«. Dette ville også kræve »beskyttelse af vekselkursen og beskyttelse af bankerne«.

På et spørgsmål om, hvad europæerne ville få ud af en græxit,

svarede Lapavitsas, »fred og ro. (Pause ...) For en periode«. Intervieweren spurgte ham, »hvorfor kun i en periode?« til hvilket han svarede: »Fordi den monetære union efter min vurdering er en stor, historisk fejltagelse. Det er årtiers største, europæiske fejltagelse. Og den vil ikke holde. Men den kunne selvfølgelig holde længe nok til, at Grækenland dør. Selvfølgelig mener fortalere for Eurozonen, at den vil vare evigt. Det er en historisk illusion. Monetære unioner holder ikke så længe. Lad dem tro, hvad de vil. Fint.«

Der Tagesspiegel havde imidlertid ikke medtaget Lapavitsas' bemærkninger om Tyskland. Han sagde, at den tyske befolkning led under euroen, for alt imens Grækenland måske har levet over evne, så har tyskerne levet under evne, ved at fyre op under eksporten gennem lave lønninger. »Tyskland har ikke overholdt reglerne, og prisen betales af det tyske folk. Jeg forstår fuldt ud, hvordan det tyske folk lever. Jeg ved udmærket, at lønningerne ikke er steget i årevis, at en tredjedel af arbejdsstyrken lever under usikre vilkår. Usikker beskæftigelse, lønninger under produktiviteten ... «

Han fremførte, at »dette også forklarer, hvorfor det tyske folk er irriterede og vrede, når det kommer til at sende penge ud af landet og betale for andre. Selvfølgelig ville jeg også være vred i den position: man lever meget beskedent, tæller sine bønner, og så kommer der nogen og siger til dig, at du skal betale ... Der har været en vedvarende politik fra det tyske etablissemments side om at skræmme den tyske offentlighed og de tyske arbejdere, for at holde dem nede i frygt for i morgen, og især i frygt for arbejdsløshed, ingen tvivl om det. Den oprindelige idé tilbage i 1998-99, da arbejdsløsheden var høj, var, at vi accepterer at holde lønningerne nede for at genoprette beskæftigelsen inden for grænserne af en monetær union. Nu synes argumentet at være 'vi accepterer lave lønninger for at kunne konkurrere med kineserne'. Der er ingen ende på det. Sandheden er, at lave lønninger ikke er godt for Tyskland. Tyskland har brug for en politik for at fremme

efterspørgslen på hjemmemarkedet. Dette er neo-merkantilisme, den overbevisning, at vækst udelukkende kommer fra udlandet, at den eneste rigdom ligger i eksport.«

I modstrid med andre fortalere for at forlade euroen kræver Lapavitsas ikke en drastisk devaluering af den græske valuta, for at nære eksporten, som han anser for at være »nonsens«.

Når Grækenland først har forladt euroen, vil landet blive nødsaget til at genoplive den hjemlige efterspørgsel, genaktivere små og mellemstore virksomheder, som ville genstarte den græske økonomi. »Ikke eksport – denne tilbedelse af eksport er nonsens.« Dernæst ville Grækenland blive nødt til at gennemføre en »politik for industri for at genstrukturere sit produktive fundament, integrere sig i verdensøkonomien på et andet grundlag. Det ville tage et par år.«

EIR: Tyskerne råber alarm – Putin advarede Vesten om atomopgør over Krim

15. marts 2014 – En dokumentarfilm, der blev vist over russisk statsligt fjernsyn i weekenden den 14.-15. marts, bekræftede, at den russiske præsident Vladimir Putin var parat til at sætte sin nations strategiske atomstyrker i alarmberedskab i kølvandet på det neonazistiske statskup, udtænkt af Vesten, som væltede den ukrainske præsident, Viktor Janukovitj i februar, 2014. Putin blev interviewet til dokumentarfilmen, der har været under forberedelse i otte måneder. Han sagde til interviewer, at han advarede amerikanske og europæiske ledere om at holde sig fra Krim i kølvandet på kuppet mod

Janukovitj, og hans konklusion var, at hans advarsler afparerede en global krig.

Download (PDF, Unknown)

Nyhedsorientering marts: Tre mænd giver håb om fred

Den 12. marts blev verden forandret. Den tyske udenrigsminister gjorde det over for Washington klart, at en militær løsning på konflikten i Ukraine ikke er en mulighed, da amerikansk våbenhjælp vil føre til storkrig. Den tidligere kansler Helmut Schmidt advarede samtidig i Bild Zeitung om, at man ikke måtte lade situationen i Ukraine eskalere. Krisen skyldes Vestens handlinger, og man må have forståelse for Putin og samarbejde med ham. Samtidig udfordrede Martin O'Malley, mulig demokratisk præsidentkandidat i 2016, Wall Street gennem at foreslå genindførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling, som det vigtigste programpunkt. Lyndon LaRouche erklærede, at summen af de tre handlinger giver os en forandret strategisk situation og et alternativ til økonomisk kollaps og atomkrig. Dette er en redigeret udgave af en opdatering fra den 16. marts af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, som kan høres på www.schillerinstitut.dk/si/?p=5615

Download (PDF, Unknown)

NATO misunder russernes militære kapacitet; general Hodges, USA »Forbandet ... imponerende«

19. marts 2015 – Hvad så siden, NATO måtte tænke om Ruslands storstilede militærøvelser i denne uge, så er de også grønne af misundelse over de kapaciteter, som det russiske militær demonstrerer. En NATO-embedsmand sagde til TASS den 18. marts, at »Rusland har holdt omkring et dusin snapøvelser i løbet af de seneste to år«, mens alliancen »ikke har afholdt snapøvelser siden den kolde krigs slutning«. NATO-øvelser synes virkelig at være planlagt år i forvejen, selv om krige sjældent opstår sådan.

Cheney-Obama-anskuelsen om, at Rusland er en andenklasses magt, stemmer ikke helt overens med virkeligheden.

Øverstbefalende for USA's Europa-hær, generalløjtnant Ben Hodges, gav i et interview til *Defense News* i dag udtryk for åbenlys beundring for det, russerne har gennemført i denne uge. »Jeg har observeret de russiske øvelser ... det, jeg interesserede mig for, er, at de kan få 30.000 folk og 1.000 tanks på plads i en fart. Det var forbandet imponerende«, sagde han. Han hævdede også, at Rusland bruger meget effektive elektroniske forholdsregler til krig i det sydøstlige Ukraine, inkl. interferens i operationerne af de droner, som bruges af OSCE-overvågningsfolkene. »Kvaliteten og deres sofistikerede elektroniske krigsførelse får øjnene til at løbe i vand«, sagde han.

Den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu sagde i går, iflg.

Tass, at omkring 76.000 tropper fra alle russiske militære grene og kommandoer er involveret i snapøvelserne, der begyndte i mandags, med 100 skibe af alle typer og 200 fly med faste vinger, samt helikoptere. Den største øvelse, som NATO har planlagt i år, vil omfatte 25.000 tropper og vil ikke finde sted før september-november.

Video: indslag på RT den 16. marts.

Stop 3. Verdenskrig – LPAC-aktivister bombarderer Washington med LaRouches artikel »Om spørgsmålet om Tysklands rolle«

19. mrs. 2015 – Et team af aktivister fra LaRouche-PAC var på Capitol Hill i Washington, D.C., i går, hvor de bragte LaRouches erklæring om den historiske betydning af sidste uges **interventioner fra de tre statsmænd**, Schmidt, Steinmeier og O'Malley, til kongresmedlemmernes kendskab.

Henvend 20-30 kongresmedlemmer og et halvt dusin senatorer blev direkte briefet og fik kopier af LaRouches artikel, **»Om spørgsmålet om Tysklands rolle«** og LPAC/Schiller Instituttets

brochure »Hvorfor USA [og Europa] må gå med i BRIKS«, der gav genlyd i debatten, der nu er blevet sat i gang af Tysklands, Frankrigs, Italiens og Storbritanniens beslutning, der har rystet verden, om at tilslutte sig det kinesiske initiativ for den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Hvor de fleste af disse kongresmedlemmer før denne uge knap nok havde været klar over den kinesiske præsident Xi Jings tilsbud om, at USA kunne gå med i AIIB (for slet ikke at tale om, hvad disse initialer stod for) og ville have været uvidende om betydningen af denne nye, fremvoksende, økonomiske orden, der udstråler fra Kinas initiativer, så var de nu ivrige efter at diskutere implikationerne af, at Amerikas fire ledende, europæiske allierede meddeler, at de har skiftet kurs for at komme på linje med dette kinesiske initiativ, i modstrid med Barack Obamas nu vanærede forsøg på at undertrykke vestlig deltagelse i AIIB – et klinisk eksempel på den endemiske inkompetence hos disse kongresmedlemmer, der evindeligt lever i en verden af »gårsdagens nyheder«, for blot at blive taget uforberedt på sengen af dem, der snarere handler ud fra fremtiden som sande ledere, for at skabe historie.

Martin O'Malleys interventioner for at genoplive kampen for Glass/Steagall havde en lignende virkning. Før den forløbne uge havde kongresmedlemmer ladet sig trække ind i irrelevante sidespørgsmål. Men med nyheden om O'Malleys intervention fik selv folk, der længe har været tilhængere af Glass/Steagall, et fornyet fokus og blev inspireret på ny over at høre, at der var nogen, der udfordrede den folkelige debats samtaleemner, der dominerer massemediernes dækning af præsidentvalgets forløb, og i stedet indfører sandheden omkring kendsgerningen om den finansielle sammenbrudskrise og kræver fokuseret og omgående handling for at genindføre Glass/Steagall, selv på bekostning af at fordømme sit eget parti for at kravle ned i Wall Streets lommer ved at blive til »Dodd-Frank-Lite-partiet«. Nyheden om dette initiativ blev generelt vel modtaget – dvs., med undtagelse af Obamas finansminister Jack Lew, der, da han blev briefet om O'Malleys krav om

Glass/Steagall og udviklingerne i forbindelse med AIIB, fuldstændig mistede målet af raseri, da Obamaregeringens impotens mht. at kontrollere historiens march fremad gik op for ham.

En særlig betydningsfuld respons kom fra kongresmedlem Keith Ellison (D.-Minn.) under et frokostmøde, der var sponsoreret af Amerikas Progressive Demokrater, hvor han talte til forsamlingen om, hvilken katastrofe, Obamas Trans-Pacific Partnership (TPP) handelsaftale ville være for den allerede trængte, amerikanske økonomi. LaRouchePAC's Alicia Cerretani rejste den indlysende modsætning til TPP's 'omdrejningspunkt Asien'-fremgangsmåde med at »holde Kina tilbage«, og informerede forsamlingen om BRIKS-revolutionen og opfordrede indtrængende Ellison og hele den Progressive Forsamling til at kræve, at USA tog imod Xi Jinpings tilbud og tilsluttede sig AIIB. Ellison erklærede sig som varm tilhænger heraf og sagde, at han mente, det var noget, som hele den Progressive Forsamling burde tage stilling til. Han sagde, at de Progressive længe havde været fortalere for en infrastruktur-investeringsbank i USA, men alt imens man ikke har handlet herfor i USA, så har kineserne nu taget initiativet.

Bagefter, under diskussionen, rapporterede Ellison, at han havde hørt en lille fugl synge om AIIB i de seneste 24 timer, og var meget oprømt over at få det baggrundsmateriale, som er indeholdt i brochuren »Hvorfor USA må gå med i BRIKS«. Andre medlemmer af organisationen Progressive Demokrater deltog også i lange samtaler om implikationerne af BRIKS-revolutionen, den voksende liste af støtter til **Schiller Instituttets appel/resolution**, faren for krig og nødvendigheden af en omgående national mobilisering for Glass/Steagall.

**STØT OS MED ET BIDRAG
KONTAKT OS
TAG SKRIDT TIL HANDLING
Tlf.nr.: 35 43 00 33 ●
si@schillerinstitut.dk
● Giro: 564-8408 ●
Homebanking: 1551-5648408**